

Генералътъ слѣди слѣдъ фигурата на ранениятъ който все повече и повече са сливаше съ тъмнината и пакъ мълчащиятъ продължаваше да са вглѣдва въ червенитѣ вжглени, които отъ нова са покривахъ съ сивата покривка на пепельтъ.... Умиращиятъ огнь по слабо и по слабо потрепнува подъ него, тъкмо като че му е студено, тъкмо той така сжщо бърза да са обвие въ този пепель.

И пакъ неразбрани мисли.... Ахъ, какъ вика тази врана.... Ной вжтрѣ, въ душата още по громко му са грози нѣкой.... неразбрано!

Далечъ-далечъ, отъ нѣкъдѣ са зачува музика.... Какво е това, на кого са е заискало да празнува? Трѣбва да е тамъ да обѣдватъ весели хора.... Странно дѣло, какъ тѣзи мотиви да съединимъ къмъ виковетѣ на дружината отъ врази.... Нѣщо си жадно и нѣщо си неумолимо, насмѣшливо.... Звонътъ на шешетата въ тѣхъ са чудни, доволенъ, веселъ говоръ.... на всякъдѣ врапи!...

А огньтъ вече съвсемъ са покри въ сивиятъ пепель и заспа.... Ахъ, ако да бѣше възможно и нему, съ неговитѣ неразбрани мисли, да заспи.... Ако и него да оставеше тази хладна, мъртва ржка.... Да не стискаше сърдцето..... Замълчи поне на минута, укоряющия глас!.... Затворете кроткитѣ си печални очи, небесни звѣзди.... О облаци, облаци! гдѣ сте вий? Защо сега вий открийте тѣзи безмълвни свидѣтели!...

XV.

Слѣдъ третиятъ Плевенъ, азъ срѣщияхъ Скобелева въ Букурещъ.

Той бѣше отишелъ тамъ да си отпочине, да са събере съ сили, да приведе въ порядъкъ разбитиятъ първи.... Впрочемъ, това отпочиванне бѣше твърдѣ съобразно. Той и тукъ не преставаше да работи и да са учи. Румунитѣ, които го видѣхъ въ ресторацията Брота и у Хюга да пие вино, въ шумното кръгче младежи, скоро полюбихъ много Скобелева, румункитѣ още повече. Отъ тѣзи нѣмаше прѣставанне. Именно, той получаваше записки отъ тази или друга букурешка львица, съ назначение да са срѣщне тамъ или тукъ, но тѣзи записки са изгорявахъ безъ вся-